

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Thomae Młodzianowski, Polonie, Societatis Jesu,
Prælectionum Theologicarum Tomus ...**

De Metaphysica, Logica, Octo Libris Physicorum, Generatione, Corruptione
Et Anima

Młodzianowski, Tomasz
Moguntiae Et Dantisci, 1682

Difficultas V. Notantur alia de Connotatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95667](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95667)

DIFFICULTAS V.

Notantur alia de Connotatis.

NOto I. Quod videatur sequi datis entibus connotativis non danda entia absoluta, quia ipsa absoluta respiciunt ipsam connotativa, adeoque non sunt absoluta, sed id non sequitur, quod sic illustratur. Sunt aliqua predicata, in quibus predicatum destruit subjectum, & alia predicata, quæ non destruunt subjectum: posteriorum exemplum est, homo est animal, Petrus est individuum, priorum autem exemplum, si de termino non significativo dicas, significat hoc, quod nihil significet, ubi ly significat est subjectum, quod destruitur predicato, cum dico quod nihil significet, item si dicas, concordēs sunt in hoc quod sint discordēs, ly discordēs destruit subjectum concordēs, unde etiam si dicas, connotant hoc absoluta, quod nihil connotent, vel connotant quod opponantur connotatis, predicatum hoc quod nihil connotent, item quod opponantur connotatis destruit illud subjectum, quod scilicet absoluta connotent, adeoque præter connotativa entia, dabuntur & entia absoluta.

NOto II. Aliud est dicere Petrus & Paulus sunt similes, & aliud rigorosè loquendo Petrus est similis Paulo, si dicas Petrum & Paulum esse similes, hoc ipso utriusque relationem, adeoque utrumque fundamentum colliges, si utrumque fundamentum colliges & Petrus & Paulus in recto importabuntur. Si autem dicas, Petrus est similis Paulo, non significant nisi unum fundamentum, propterea quod non nisi illud unum in recto ponetur, cum hoc tamen stat, ut nunquam similitudo dicat utrumque extremum hoc sensu, quasi similitudo duobus illis, tanquam parte componantur.

NOto III. Dari aliqua talia connotata, quibus mutatis, mutatur & ipsa entitas connotantis, tunc autem temporis extrinsecis mutatis, non manet entitas connotantis, quando id quod connotabatur, fundat relationem transcendentalem, mutato autem connotato seu termino, mutatur relatio transcendentalis, mutatā autem relatione transcendentali, mutatur aliquid essentialis. Unde quando sublato Filio, manet ut alii loquuntur entitas Paternitatis, per nos autem subjectum illud, quod vocatur Pater, etiam si non maneat formaliter Pater, tamen sublata possibilitate v.g. creaturarum, non potest dici manere omnipotentia. Quod ipsum exinde est, quia duplicis generis sunt denominationes formales connotativæ, alia enim sunt tales, ut etiam si ratio formalis denominativa deesset subjecto, non censeretur defectus aliquis essentialis in subjecto intervenire, v.g. etiam si non sit homo formaliter Pater, nõ censeretur defectus aliquis essentialis

intervenire. Alia autem relationes, Connotationes, denominationes, sunt tales, ex quæ transcendentales, quæ si cessent, cessabit in fundamento denominatio talis formaliter si cesset, censeretur defectus aliquis essentialis intervenire; & sic v.g. censeretur intervenire defectus essentialis, si homo non sit formaliter rationalis, censeretur item defectus essentialis intervenire, si Deus non sit formaliter omnipotens. In istis ergo posterioris generis connotatis & ipsa entitas tollitur, si formalis ratio connotationis tollatur.

NOto IV. Cum dicamus ad connotata & relationem, intrinsecè requiri ipsum terminum, adhuc nos distingui à negantibus connotata, quia illud ipsum intrinsecè requisitum, dicimus esse quid extrinsecum. Rursus per nos clarè illud extrinsecum non est pars, per illos est pars. Denique distinguimur ab illis, sicut illi condistinguuntur à se ipsis, dum dicunt relationem prædicamentalem componi termino, transcendentelem autem, connotare non nisi terminum.

NOto V. Probabilem satis debere esse sententiam connotata tenentium vel exinde, quia recentiores ad illa impugnanda assumere debuerunt Propositiones paulò duriores, nempe: relationem prædicamentalem non esse veram relationem, Paternitatem item divinam in quantum dicit relationem prædicamentalem componi Filio, ut videre est apud Arriagā. Item formari debuit hæc Propositio; idem in re, Petrum similem Joanni, quod Joannem esse similem Petro, quodq; hæc modis solis concipiendi distinguantur. Quod si verum est, dicam in re idem esse quod Petrus sit Pater Joannis, & quod Joannes sit Filius Petri, solumq; hoc distinguendi modo concipiendi, dicam ulterius productum & productum esse idem in re, & solis modis concipiendi distinguendi.

QUÆSTIO IV.

De Distinctione modali.

PRÆMITTO I. *Quid nomine modi intelligatur?*
 Nomine modi I. intelligitur Moderatio & Mensura v.g. habet modum in ira, id est temperatè irascitur. II. Intelligitur modus quidam operandi, v.g. hic Concionator, habet modum specialem concionandi, exemplum utriusque modi accipe ex Augustino. *Modus diligendi DEVM* (en prima acceptio) *est sine modo* (en secunda acceptio modi pro mensura) *diligere*. III. Grammatici modum sumunt, aut pro adverbio quo respondetur ad interrogationem quomodo, v.g. quomodo vales, benè, mediocriter &c. quæ adverbia ostendunt modum sanitatis, aut idem sumunt modum pro illis conjugationes partientibus v.g. pro modo Indicativo, Infini-